

בערות השם והכבוד

ספר

לְאִשְׁרַת הַיְהוָה
לְאֵלֵי הַיְהוָה

דברות קודש וואס מיר האבן געהאט די זכיה צו הערן

פונעם ראש ישיבה שליט"א

שבת קודש פרישת ראה, א' דראש חודש אלול, שנת תשפ"ב

לפרט קטן, אין קרית ברסלב - ליבערטי יע"א,

ביים באטע און שלש סעודות

היכל הקודש ברסלב

ירושלים

רח' רבי נחמן מברסלב 15
054-845-6150

בני ברק

רח' ירושלים 2
052-760-5715

טבריה

רח' משה שפירא 2
050-411-6421

בית שמש

רח' ריב"ל 6
050-419-9751

ברכפלד

רח' רשבי 19
052-715-6479

יבנאל

רח' המייסדים
052-716-3184

צפת

רח' צהל 1
050-412-6101

צו באקומע ווענגערדיך

דעם ספר
ביטע שרייבט צו:
smbreslev1212@gmail.com

קרית ברסלב ליבערש - ניו יארק

האשקי

181 Huschke Road,
Liberty NY 12747

אשר בנחל

291 Denman Rd,
Liberty, NY 12754

עצתו אמונה

187 Twin Bridge Rd,
Liberty, NY 12754,

פעולת הצדיק

2-198 Steiglitz Rd,
Liberty, NY 12754,

מקור השמחה

67-1 Marx St,
Liberty, NY 12754,

ירושלים

21-1 Jerusalem St,
Liberty, NY 12754,

צו השן רי
הערליכע שיעורים פונעם ראש
ישיבה שליט"א
רופנט:

קול ברסלב
212.444.9191

הזיוק פאר אידישע שטוב
212.444.9199

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

בארא פארק

4801 11th Ave
Brooklyn NY 11219
718.384.1652

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

קרית יואל

8 Premishlan Way.
Monroe NY 10950
845.243.0563

בלומינגראוו

24 Merriewold LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

מאנסי

32 Dolsen Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

לונדון

23A St Andrew's Grove
447388582855

גרעס ע"י

קרן הרפסה היכל הקודש
2623 State Route 52
Liberty, NY 12754
718.387.2691

בערות וזמב וזמב

דברות קודש וואס מיר האבן געהאט די זכיה צו הערן

פונעם ראש ישיבה שליט"א

שבת קודש פרישת ראה, א' דראש חודש אלול, שנת תשפ"ב

לפרט קטן, אין קרית ברסלב - ליבערטי יע"א,

ביים באטע און שלש סעודות

שַׁבַּת קוֹדֶשׁ פְּרֻשֵׁת רָאָה, א' דְּרֹאֵשׁ חוֹדֶשׁ אֱלוֹל, שְׁנַת תשפ"ב לַפְּרֻט קָטָן, אִיז דְּעַר רֹאֵשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א גְּעוּוּעַן אִין שְׁטַעטל, קְדִיט בְּרֶסֶלֶב - לִיבֶעֱרֵטִי יע"א. פְּרִיטֵאָג צוֹנאַכְטֶס בֵּימֶס בְּאַטֶע הָאָט דְּעַר רֹאֵשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א גְּעֶדֶרְטֵט הֶעֱרֵלִיכֶע דְּבָרִי הַתְּחִזְקוֹת בְּעִנְיַן הַתְּקַרְבוֹת צוּם רַבִּין אֹיז רֹאֵשׁ הַשָּׁנָה אִין אֹמַאן.

מֶעַן דָּאַרְף זִינגֶען זְמִירוֹת

קוֹדֶם הָאָט מֶעַן גְּעִזִּינגֶען זְמִירוֹת. אִינְמִיט'ן זְמִירוֹת הָאָט דְּעַר רֹאֵשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א מְעוֹרֵר גְּעוּוּעַן דִּי בְּחוּרִים זֵי זָאָלן מִיט זִינגֶען דִּי זְמִירוֹת, דְּעַר רֹאֵשׁ יְשִׁיבָה הָאָט גְּעִזִּינגֶען פֿאַר אַ חֶתֶן וְאָס אִיז גְּעִזִּינגֶען אִין דִּי זֵיט "בְּאַלֶּד הָאָסְטוּ שׁוּיִן חֲתוּנָה, מֶעַן קֶען נִישֵׁט יַעֲצֹט זִיֶּצֶן אִין דִּי זֵיט אֹיז לְעֶרְנֶען מְשִׁנִּיּוֹת, מֶעַן דָּאַרְף מִיט זִינגֶען זְמִירוֹת."

אֲשֶׁר נִתְּן מְנוּחָה

דְּעֶרְנָאָף הָאָט דְּעַר רֹאֵשׁ יְשִׁיבָה גְּעִזִּינגֶען דַּעַם נִיגוֹן אוֹיף דִּי ווערטער (אִינְמִיט'ן כָּל מִקְדָּשׁ): "בְּרוּךְ הַשֵּׁם אֲשֶׁר נָתַן מְנוּחָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל", אֹיז גְּעִזִּינגֶען דָּאָס זַענען זֵייער שֵׁינע ווערטער, מֶעַן זָאָט פֿאַר'ן אִיבֶּעֱרֻשְׁטֶען: בְּרוּךְ הַשֵּׁם שְׂכַח אִיבֶּעֱרֻשְׁטֶען, אֲשֶׁר נָתַן מְנוּחָה אֶז דוּ הָאָסְט אֹיז גְּעִינגֶען. 'מְנוּחָה' - דְּעַר הֵיילִיגֶער רַבִּי, 'נָתַן' - דְּעַר הֵיילִיגֶער רַבִּי נָתַן, 'אֲשֶׁר' - מוֹהֲרָא"ש; אֲשֶׁר אִיז רֹאֵשׁ תִּיבּוֹת רַבִּי אֱלִיעֶזֶר שְׁלֹמֹה. עַס זַענען דָּא נִיגוֹנִים וְאָס מֶעַן הָאָט

לִיב וועגן דְּעַר טוֹן אִיז שֵׁיין, נֶאכְדַּעַם זַענען דָּא נִיגוֹנִים וְאָס דְּעַר טוֹן אִיז נִישֵׁט עֶפֶסֶס אֹיֶסנָאָם שֵׁיין, אָבֶער דִּי ווערטער זַענען זֵייער שֵׁיין, ווי צוּם בֵּיִשְׁפִּיל דְּעַר נִיגוֹן: "כִּי טוֹב הַשֵּׁם, ווייל דְּעַר אִיבֶּעֱרֻשְׁטֶער אִיז גוּט", מְעַנְטֶשֶׁן גֵּייעֶן אֹיֶס ווען מֶעַן זִינגֶען דַּעַם נִיגוֹן, ווייל דִּי ווערטער זַענען זֵייער שֵׁיין. דִּי זַעלְבֶּע אִיז מִיט דַּעַם נִיגוֹן בְּרוּךְ הַשֵּׁם אֲשֶׁר נָתַן מְנוּחָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל, אִיף ווייס נִישֵׁט צִי דְּעַר טוֹן אִיז אַזוֹי שֵׁיין, אָבֶער דִּי ווערטער זַענען זֵייער שֵׁיין.

דוּ הָאָסְט מִיד גְּעִבֶּרְעִנגֶט צוּם רַבִּין

דְּעַר רֹאֵשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א הָאָט גְּעִזִּינגֶען אַ גֶּאָסְט, מִיין חֶבֶר דְּעַר מְנַהֵל ר' אַבְרָהָם מֶשֶׁה נְרוֹ יָאִיר, אִיז גְּעִזִּינגֶען: בֵּי דִי סְעוּדָה הָאָב אִיף

פֶּשׁוּט'ער צו מיר צו די סעודות, ווייל ער האט די וואך געמאכט א ברית פאר זיין ניי געבוירן זון, איז זיין ווייב אנוועק געפארן זיך אפרוען.

ביי די ברית האט ער מיך מכבד געווען מיט סנדקאות, איך האב אים געפרעגט: פאר וואס ביסטו מיך מכבד מיט סנדקאות? איינמאל ווען ער האט געמאכט א ברית ביי מוהרא"ש האט ער געפרעגט מוהרא"ש וועלכע פיהוד ער זאל מיר געבן, האט אים מוהרא"ש געזאגט: "יואל דארף נישט קיין פבודים", אויב אזוי פאר וואס ביסטו מיך מכבד? האט ער מיר געענטפערט: "איך טו עס אלס הכרת הטוב אז דו האסט מיר געברענגט צום רבי'ן".

מיר קענען נאר זען וואס טוט זיך דא אויף דער וועלט מיט אונזער הויז און קאר, וואס טוט זיך אויבן אין הימל קענען מיר נישט זען. נשמות וואלגערן זיך ארום הונדערטער יאר, מען ווערט מגלגל אין פרעש, הינט, קעץ און מאקאשעס, אבער מיר האבן נישט קיין אנונג וואס דער רבינ'ס ציון איז, עס איז נישט דא קיין גרעסערע זאך פון ברענגען מענטשן צום רבי'ן, א מענטש וואס איז געווען ביים רבינ'ס ציון און געזאגט דעם תיקון הקללי' איז ער מתוקן!

וועד האט מיר געברענגט די ערשטע מאל קיין אומאן?

פאר מיין זיידע א נסיעה צו מקומות הקדושים, מיר זענען געפארן אין גאנץ אוקריינע, ראמעניע, אונגארן און פולין - ביי זייער אסאך מקומות הקדושים, עס איז געווען זייער א שווערע נסיעה ווייל דעמאלט איז נאכנישט געווען קיין דזשי פי עס, מען האט זיך אפגעשטעלט ביי יעדע גאז סטאנציע פֿרעגן וואו צו פֿארן, און רוב מאל איז דער ענטפער געווען

ווער האט מיר געברענגט די ערשטע מאל קיין אומאן? מיין זיידע, דער קארלסבורגער רב זכרוננו לברכה! ווען איך בין געווען א בחור פון פופצן יאר אלט, האט מיר מיין זיידע מיט גענומען קיין אומאן צום הייליגן רבינ'ס ציון, וואס איז געווען די מעשה? איינער פון מיין משפחה וואס איז שטילערהייט מקורב צום רבי'ן האט אנגעדרייט

ווען ער האט געמאכט א ברית ביי מוהרא"ש האט ער געפרעגט מוהרא"ש וועלכע פיהוד ער זאל מיר געבן, האט אים מוהרא"ש געזאגט: "יואל דארף נישט קיין פבודים", אויב אזוי פאר וואס ביסטו מיך מכבד? האט ער מיר געענטפערט: "איך טו עס אלס הכרת הטוב אז דו האסט מיר געברענגט צום רבי'ן".

מוהרא"ש דערציילט, עס איז געווען א ברסלב'ער חסיד וואס האט געמאכט א ברית פאר זיין קינד און ער האט מכבד געווען א

איך דארף בענטשן גומל, און פון דאן האט ער מיר נישט געלאזט גיין אליינס, ער האט מיר א גאנצן צייט אנגעכאפט]. איך געדענק ווי פרייליך איך בין געווען א גאנצן וועג אז מען פארט קיין אומאן, מיינע קאזינס האבן חזק געמאכט פון מיר, וואס ביסטו אזוי פרייליך מיט אומאן, אבער אינטערעסאנט אז אפילו אלס בחור האב איך געהאט א מורא דיגע געפיל אין אומאן און אין דעם תיקון הכללי.

אז מיר זענען היבש פארפארן... [אגב, אויפ'ן וועג קיין אומאן האב איך געהאט א גרויסע גס, איך בין אריבער געגאנגען די גאס און א קאר איז געקומען צו פליען, עס האט אויסגעזען ווי דער קאר וועט מיר זיכער אראפ קלאפן, אלע האבן שוין געמיינט אז עס איז שוין דערנאך, און עס איז געשען א גס, קיינער ווייסט נישט ווי אזוי, אז די קאר האט מיר נישט אראפ געקלאפט. מיין זיידע זכרונו לברכה האט גע'פסק'נט אז

ווי אזוי בין איך מקורב געווארן?

געווארן צום רבי'ן. מיין טאטע זאל זיין געזונט האט געהאט א ישיבה אין בארא פארק במשך אפאר יאר, עס האבן דארט געלערנט צען פופצן בחורים, צווישן זיי האט דארט געלערנט מיין חב'ר רבי יודל גר' יאיר. נאך זיין חתונה האט ער געוואוינט אין וויליאמסבורג און ער האט געדאווענט אין א בית המדרש וואס איז געבן מיין הויז. ר' יודל איז א מענטש וואס עס ברענט אין אים צו העלפן אנדערע מענטשן, איך פלעג אסאך שמועסן מיט אים פון ניגונים און נאך זאכן.

פריער בשעת די סעודה האבן מיר געשמועסט וויפיל מיר דארפן דאנקען דעם אייבערשטן אז מיר זענען אנגעקומען צום רבי'ן, עס וואלט געקענט זיין פונקט פארקערט, מיר זאלן זיין ערגעץ אנדערש און אנדערע מיטגלידער פון אונזער משפחה זאלן זיך מחיה זיין מיט'ן רבי'ן, און בויען דעם שטעטל וכו', דער אייבערשטער האט געמאכט א גס אז איך בין דא, און איך האב אים מקרב געווען.

ווי אזוי בין איך מקורב געווארן? וועל איך אייך אביסל דערציילן די השתלשלות ווי אזוי איך בין מקורב

חודש ניסן שנת תשס"ד

בית המדרש ביינאכט, זאגט ער מיר: "איך האב פאר דיר א נייע ניגון, א הערליכע ניגון אויף די ווערטער וואס

דער אייבערשטער האט מיר געהאלפן, בערך חודש ניסן שנת תשס"ד האב איך אים געטראפן אין

עַר הָאֵט מִיר מִזְמַן לְזְמַן אַרִיין
 גַּעֲשֵׁלְעֶפֶט אַינעם בְּרִסְלֵב'ער שְׁטִיבֶל.
 אײַף הָאָב זײַךְ זײער צוגעכאַפֿט צו
 דַעם בֵּית הַמְדָּרֶשׁ ווייל אײַף הָאָב
 זײַךְ בְּכֻלָּל נִישֵׁט גַעפּונֶען דָּאָס פֿלאַך
 אַיִן וויליאַמסבּורג, מײַנע עֶלְטערן
 וואוּינען אַיִן בָּאַרָא פֿאַרק, אַ גאַנצֶע
 וואָךּ בײַן אײַף רױב טאַג געווען אַיִן
 בָּאַרָא פֿאַרק אַיִן קאַרלסבּורגער
 כּוֹלָל, שְׁבֵת הָאָב אײַף אײַף אַלץ
 געזוכט צו זײַן אַיִן בָּאַרָא פֿאַרק,
 ווען אײַף בײַן געבליבן שְׁבֵת אַיִן
 וויליאַמסבּורג הָאָב אײַף זײַךְ אַיִן
 עֶרְגֶעץ נִישֵׁט געטראָפֶן דָּאָס פֿלאַך,
 הָאָב אײַף זײער הִנָּאָה געהאַט פּונֶעם
 בְּרִסְלֵב'ער שְׁטִיבֶל, ווייל עָס אַיִז
 געווען אַ קליינע בֵּית הַמְדָּרֶשׁ פּוֹן
 צען מענטשן.

מֶעַן זײַגט בײַ שְׁלֵשׁ סְעוּדוֹת יְצוּהָ
 צוֹר חֲסֵדוֹ", עַר הָאֵט עָס געזײַנגען
 פֿאַר מִיר עֶטְלִיכֶע מַאל, אײַף הָאָב
 זײער הִנָּאָה געהאַט דערפּוֹן, הָאָב
 אײַף אַיִם געפֿרעגט, וואוּ קען מֶעַן
 עָס הָערן? זאַגט עַר מִיר: "עָס אַיִז
 דָּאָ אַ בֵּית הַמְדָּרֶשׁ פּוֹן בְּרִסְלֵב'ער
 חֲסִידִים אײַף דעוויזשאַן. דָּאַרט
 זײַגט מֶעַן עָס בײַ שְׁלֵשׁ סְעוּדוֹת, קוּם
 אַרײַן, דאַרפֿסט נִישֵׁט מוֹרָא הָאַבִּין",
 אײַף הָאָב נאַך גאַרנישט געוואָסט פּוֹן
 מוֹהֲרָא"ש, בײַן אײַף אַהיִן געגאַנגען
 צו שְׁלֵשׁ סְעוּדוֹת, לְמַעֲשֵׂה אִיז מִיר
 בְּכֻלָּל נִישֵׁט געפֿאַלן די וועג ווי אַזוי
 מֶעַן זײַגט דַעם נִיגוֹן, מֶעַן הָאֵט עָס
 געזײַנגען זײער שְׁנעל, אָבער עָס הָאֵט
 מִיר נִיאַ געפֿאַלן די דיבּוּרִים וואָס מֶעַן
 הָאֵט דָּאַרט גערעדט, אײַף הָאָב זײער
 לִיב געהאַט דָּאָס תּמִימוֹת וואָס אײַף
 הָאָב דָּאַרט געזען.

זומער שנת תשס"ד

געזאַגט: "מאַרְגֵן זאַלסטו גײַן הַפֶּצֶה
 בײַ דַעם בֵּית הַמְדָּרֶשׁ, ווייל דָּאַרט
 זענען דָּאָ אַיִנגעלייט וואָס פֿאַרן
 יעצט אַרויס אַיִן קאַנטרי און זײ
 דאַרפֶן חִזוּק!" עַר הָאֵט מִיר געגעבן
 דַעם ספֿר אֲשֶׁר בַּנְּחַל חֵלֶק כּוֹ, אײַף
 הָאָב עָס מײַט גענומען אַיִן קעמפֿ
 און אײַף הָאָב זײַךְ זײער מְחִיָּה געווען
 דערמיט.

יענעם זומער הָאֵט מֶעַן מִיר
 אַנגעטראָגן אַ מְלוּמְדוֹת פֿאַסטן אַיִן
 אַ מוֹסֵד פֿאַר די זומער וואָכן. וַיְהִי
 הַיּוֹם, אַ טַאָג פֿאַר אײַף בײַן געפֿאַרן
 אַיִן קעמפֿ, הָאָב אײַף געטראָפֶן אַיִן
 אונגוואַר בֵּית הַמְדָּרֶשׁ אַיִן בָּאַרָא
 פֿאַרק דַעם גרויסן מִפּיִן ר' נְתַן
 יאַקאַבאוויטש נרוּ יֵאִיר. שְׁפֶעטער
 הָאֵט עַר מִיר דערצײלט, אַז אַ טַאָג
 פֿאַרדעם הָאֵט אַיִם מוֹהֲרָא"ש

ראש השנה שנת תשס"ה

איך דאנק דעם אייבערשטן אז איך בין טאקע נישט געפארן יענעם יאר קיין אומאן, ווייל ווען איך וואלט יא געפארן, וואלט איך נישט געקענט אויסהאלטן אלע מניעות וואס איז אויף מיר אריבער, און עטץ וואלטס נישט געווען אין היכל הקודש. מוהרא"ש'ס ארבעט וואלט נישט געגאנגען לאבוד, אבער עטץ וואלטס נישט געווען אין היכל הקודש און עס וואלט נישט געווען קיין מוסדות און קיין שטעטל וכו' וכו'.

נאך קעמפ בין איך ווייטער געקומען דאווענען אין היכל הקודש, ביז צוויי וואכן פאר ראש השנה, ווען מען האט אנגעהויבן צו רעדן נאכאמאל און נאכאמאל פון זיין ראש השנה אין אומאן, איך האב נישט געקענט נעמען די לחץ פון הערן ווי מען רעדט פון אומאן, ווייל איך האב פארשטאנען אז איך קען נאכנישט פארן קיין אומאן, האב איך אויפגעהערט צו קומען אהין דאווענען פון צוויי וואכן פאר ראש השנה ביז נאך ראש השנה.

ווינטער שנת תשס"ה

ווי מוהרא"ש איז גארנישט קיין בטלן, ער גייט אליינס, קיינער כאפט אים נישט אן, אויף האט מוהרא"ש געהאט א האנט זייגער, און איך בין אויפגעוואקסן מיט דעם אז א חסיד'ישער איד גייט נישט מיט א האנט זייגער. איך האב זיך זייער געוואונדערט, דאס איז מוהרא"ש? ער איז דער בעל מחבר פונעם פלאם פייער 'אשר בנחל', וואס ברענגט מיר צו דביקות בהשם און בענקען צום אייבערשטן?

נאך ראש השנה בין איך ווייטער געקומען דארט דאווענען. ווינטער שנת תשס"ה האב איך אנגעהויבן צו טרעפן מוהרא"ש, מוהרא"ש פלעגט קומען יעדן 'מוצאי שבת מברכים' צו מלוה מלכה אין וויליאמסבורג. איך האב געזוכט וואו איך קען משמש זיין א צדיק, איך האב אנגעגאסן זיין בעכער וכו'.

נאך די ערשטע מלוה מלכה אין וויליאמסבורג בין איך צוגעגאנגען צו רבי יצחק שליט"א [איך האב נאך דעמאלט נישט געוואוסט ווער ער איז], און איך האב אים געפרעגט, ווי אזוי קען זיין, אויף די אינגעלייט פון

די ערשטע צוויי מאל איז מיר געווען זייער שווער, איך האב געהאט אביסל חלישת הדעת, ווייל איך בין געווען צוגעוואוינט צו זען מיין זיידע, דער קארלסבורגער רב זכרונו לברכה, איך האב געמיינט אז אן ערליכער איד דארף זיין א בטלן, ער ווייסט נישט וואו מען גייט, מען דארף אים אנכאפן, און דא זע איך

וואס זענען מקורב צו אים קען מען אביסל פארשטיין דאס גרויסקייט פונעם צדיק, דער צדיק איז אזוי ווי א זיגל וואס די אותיות זענען אריין געקריצט פארקערטערהייט, מען קען גארנישט ליינען וואס דארט שטייט, אבער אז מען זיגלט אראפ די אותיות דעמאלט קען מען ליינען די אותיות וואס זענען אריין געקריצט אינעם זיגל, דאס איז פשט אין פסוק, "בַּיַד כָּל אָדָם יַחְתּוֹם", דער צדיק איז אזוי ווי א זיגל, "לְדַעַת כָּל אַנְשֵׁי מַעֲשָׂהוּ", דורך זיינע מענטשן קען מען זען ווער דער צדיק איז.

בית המדרש זע איך ווי זיי לעבן מיטן אייבערשטן, אבער אויף מוהרא"ש זע איך גארנישט עפעס אויסנאם, אפילו די דיבורים וואס מען רעדט דא ביי שלש סעודות איז מער פייערדיג פון די דיבורים וואס איך האב יעצט געהערט פון מוהרא"ש, האט ער מיר שיינ מסביר געווען, אז דער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א', סימן קמ) אויפ'ן פסוק (איוב לו, ז): "בַּיַד כָּל אָדָם יַחְתּוֹם לְדַעַת כָּל אַנְשֵׁי מַעֲשָׂהוּ", אז דעם צדיק אמת קען מען נישט משיג זיין, אויפ'ן צדיק האט מען אסאך קשיות, נאר דורך זיינע מענטשן

ראש השנה שנת תשס"ו

פליגער, און איך האב זיי געגעבן מיין פאספארט.

איך בין ארויף אויפ'ן פליגער צוזאמען מיט מיין חבר דער מנהל. א גאנצן וועג האבן מיר געדאנקט דעם אייבערשטן, מיר האבן געפלאקערט און געברענט אז מיר פארן קיין אומאן!! מיר זענען געפארן אין א קאר פונעם לופטפעלד קיין אומאן מיט נאך איינעם א משפיע אין ברסלב וואס פארט שוין יארן קיין אומאן, איך געדענק ווי עס איז אונז געווען א וואונדער צו זען ווי יענער איז געפארן מיט א טריקנקייט, און מיר האבן א גאנצע וועג געשפרינגען: "מען פארט קיין אומאן", "מען פארט קיין אומאן..."

למעשה האב איך געזען ווי זאכן ריקן זיך, מוהרא"ש ברענגט מיר צום אייבערשטן, האב איך אינמיטן יאר געזאגט פאר מיין ווייב אז מיטן אייבערשטנס הילף פאר איך קיין אומאן דעם קומענדיגע ראש השנה! מיין ווייב תחי' האט מיר געזאגט אז זי האט נישט קיין שום פראבלעם אז איך פאר, נאר איך זאל מעלדן פאר אירע עלטערן אז איך פאר, און אזוי האב איך געטון.

ווען איך בין געווען אין לופטפעלד האב איך געהאט שרעקליכע מניעות, איך האב מורא געהאט אז איך וועל עס נישט קענען בייקומען, האב איך געבעטן פון צוויי חברים, אויב זיי זעען ווי איך וויל צוריק גיין, זאלן זיי מיר אנכאפן און ארויפטראגן אויפ'ן

געוויינט. אויף ווען איך בין צוריק געקומען נאך ראש השנה איז געווען זייער שרעקעדיגע מניעות.

אין אומאן האב איך ווייטער געהאט זייער שווערע מניעות פון מיין משפחה, איך האב זייער

יעדער איינער האט מניעות

איך האב היינט - ביי די פינף און זיבעציג יאר - דעם זעלבן ברען וואס איך האב געהאט דעם ערשטן טאג וואס איך האב געהערט פונעם רבי'ן! "דאס איז א גרויסע מדריגה אז א מענטש זאל בלייבן מיט'ן זעלבן ברען אזויפיל יארן, איך בעט דאס פונעם אייבערשטן: "הייליגער באשעפער העלף מיר איך וויל פארן היי יאר צום רבי'ן אויף ראש השנה מיט די זעלבע ברען און חשק וואס איך בין געפארן מיין ערשטער יאר, שנת תשס"ו."

יעדער איינער האט מניעות. ווילאנג די מניעות זענען פון מענטשן פון אינדרויסן, טאטע, מאמע, שווער, שוויגער, זידע און באבע, איז עס נאך גרינג איבער צו קומען, נאכדעם איז דא מניעות פונעם מענטש אליינס, מען ווערט אפגעקילט וכו', מען וויל שוין נאר פארן קיין אומאן ווייל מען שעמט זיך פון די חברים וואס וועלן פרעגן: "דו ביסט דא געבליבן?! " אויף דעם דארף מען שוין אסאך בעטן דעם אייבערשטן: "הייליגער באשעפער העלף מיר, איך וויל בלייבן מקורב צום רבי'ן, איך וויל געדענקען וואס דער רבי געבט מיר, דער רבי ברענגט מיך צום אייבערשטן, דער רבי עפנט מיך די אויגן אז איך קען רעדן צום אייבערשטן."

מען טאר נישט פארגעסן דעם געפיל ווען מען האט געהאט דעם ערשטן מאל וואס מען האט געהערט פון די עצה אז איך קען רעדן צום אייבערשטן, איך קען שמועסן מיט'ן אייבערשטן, איך קען אלעס דערציילן פארן אייבערשטן.

מוהרא"ש פלעגט זאגן: "מיין התקרבות איז גארנישט אפגעקילט,

וואס איז גרעסער פון גלוי אליהו?

צונאכטס ווען דער עולם זאגט 'ושמרו', וואס זאל איך דעמאלט טון ווען איך דאווען פארן עמוד? רעד איך צום אייבערשטן! און וואס זאל דער עולם טון ווען דער בעל תפלה זאגט 'ושמרו'? זיי קענען

וואו דו ביסט קענסטו רעדן צום אייבערשטן, ווען איך בין אין בעט, ווען איך כאפ א שפאציר - קען איך רעדן צום אייבערשטן, און אפילו בשעת'ן דאווענען קען איך רעדן צום אייבערשטן, צום ביישפיל, פרייטאג

אריין געגאנגען אין 'מערת אליהו', דער רבי האט געזאגט: "איך האב זיך אויסגע'משל'ט ווי אליהו הנביא איז דא געשטאנען און געמאכט התבודדות". מען זעט פון דעם וואס איז די זאך פון אליהו הנביא, מענטשן ווילן זוכה זיין צו הויכע זאכן, צו גלוי אליהו, צו רוח הקודש, צו התפשטות הגשמיים, דער רבי זאגט אויז, וואס איז גרעסער פון גלוי אליהו? דאס וואס אליהו הנביא האט געטון, אליהו הנביא האט גערעדט צום אייבערשטן; דאס איז גרעסער פון אלעס.

אויף רעדן צום אייבערשטן! דאס איז דאך אזא מתנה, דערפאר זענען דא קליפות וואס ווילן שוואך מאכן דעם מענטש, אים אלט מאכן ער זאל פארלירן דעם געפיל אין רבי'ן.

ווען דער רבי איז אנגעקומען קיין ארץ ישראל ערב ראש השנה שנת תקנ"ט, האט די שיף געאנקערט אין חיפה, אנטקעגן הר הפרמל, נעבן די מערת אליהו - דעם הייל וואו אליהו הנביא האט זיך באהאלטן פון די עובדי הפעל, דארט האט ער אויסגעשריגן פאר אלע געצן דינער (מלכים א' יח, לט): "ה' הוא האלקים!" חול המועד סופות איז דער רבי

פֿאַרװאָס פֿאַרן מיד צום רבי'ן

צו צדיקים, "כי עקר המתקת הדינין אינו אלא על ידי קדשת וטהרת המחשבות, כי שם שרשם. (כמו שכתוב) (כמוכא בזהר): כלא במחשבה אתבררו (עיינו זהר פקודי רנד:)", איז ווייל מיט דעם וואס מען האט אריינעם מח איז מען ממתיק אלע דינים. "ואי אפשר לבוא למחין זכים אלא על-ידי התקשרות לצדיקים, (כמוכא) (כמו שכתוב) בזהר: "ויקח משה את עצמות יוסף", משה הוא בחינת מחין, ויוסף הוא בחינת צדיק, הינו שאין שלמות למחין אלא על-ידי התקשרות לצדיקים", און מען קען נישט זוכה זיין צו ריינע מחשבות, צו א קלארע מח, נאר דורכ'ן זיין מקושר צו צדיקים. "וראש השנה הוא מקור הדינים

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן צעברעכן אלע מניעות און קומען צום רבי'ן אויף ראש השנה. די גאנצע זאך פארנוואס מיר פארן ראש השנה צום רבי'ן איז נאר צו זוכה זיין צו טהרת המח והמחשבה, אינדרויסן זעען אלע אויס ווי חסיד'ישע אידן, אלעס זעט אויס פיינ און וואויל, קיינער ווייסט נישט וואס עס טוט זיך אין די קליינע קעפעלע, וויפיל שלעכטע מחשבות מען האט וכו' וכו'.

דער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א', סימן ריא): "מה שהעולם נוסעין על ראש השנה לצדיקים", דאס וואס די וועלט פארט אויף ראש השנה

אלע דינים פאר'ן גאנצן יאר, און אז מען איז ראש השנה ביי א צדיק, באקומט מען א ריינע מחשבה, און אזוי איז מען ממתיק די דינים פאר'ן גאנצן יאר.

של כל השנה, וצריך לטהר את מחשבתו כדי להמתיקם, ובשביל זה נוסעין לצדיקים, כדי לזכות לקדשת המחשבה", דעריבער פארט מען אויף ראש השנה צו צדיקים, ווייל ראש השנה שרייבט מען דאך אפ

פון אזא רבי גייט מען אַוועק!?

רבי'ן? עמנו הייתם?!" האט אים ר' ליפא געזאגט: "דער רבי האט מיך פארשעמט", זאגט אים רבי נתן: "ליפא! פון אזא רבי גייט מען אַוועק?!" זאל דער רבי נעמען א דראנג (א דיקע האלץ) און מיך שלאגן - וועל איך אויף נישט אַוועק גיין", ווייל ווען מען מאכט זיך א חשבון, מען איז זיך מתבודד - קומט אויס אז 'פון אזא רבי וועל איך קיינמאל נישט אַוועק גיין, אפילו ער וועט מיך שמיסן מיטן דראנג'.

רבי נתן האט געזאגט פאר'ן ברוסלב'ער רב, רבי אהרן, ווען ער איז געקומען צום רבי'ן פאר דעם לעצטן ראש השנה פון רבי'ן - שנת תקע"א - פֿרעגן וואס ער זאל טון וועגן זיין אין אומאן אויף ראש השנה, ער האט געזאגט פאר'ן רבי'ן אז די ראשי קהילה זאגן אים אז ער קען נישט אַוועקפארן, ער טאר זיי נישט איבערלאזן וכו', און אויב ער וועט אַוועק פארן אויף ראש השנה - וועט ער פארלירן זיין פרנסה וכו'. האט אים דער רבי געזאגט ער זאל נישט קומען, און אזוי האט ער געטון, ער איז נישט געקומען. ווען רבי נתן האט געהערט דערפון, אז ער איז נישט געקומען ווייל דער רבי האט אים געזאגט: "קום נישט", האט ער אים געזאגט: "אפילו דער רבי זאל נעמען א דראנג (א דיקע האלץ) און מיך אַוועק טרייבן - וואלט איך אויף נישט אַוועק געגאנגען". אזוי אויף האט רבי נתן אמאל געזאגט פאר ר' ליפא: "וואו ביסטו אנטלאפן, פארנוואס ביסטו אַוועק פון הייליגן

מאכט זיך נישט נאריש, שרעקט זיך נישט פון דעם חבר און יענער חבר, וואס דער וועט זאגן און וואס יענער וועט זאגן, מיר וועלן קומען צום ציון און בעטן דעם רבי'ן: "רבי, איך בין געקומען צו דיר ווייל איך וויל דו זאלסט מיר מתקן זיין", "רבי, געב מיר א שידוך", "רבי, געב מיר א זיסע לעבן", "רבי, איך וויל אנהייבן לעבן מיט תכלית, עס זאל נישט אריבער גיין נאך א יאר און נאך א יאר און איך זאל גארנישט אויפטון".

א סְגוּלָה בְּדוּק וּמְנוּסָה

דָּאס איז אַ סְגוּלָה בְּדוּק וּמְנוּסָה
צו זײן בײם רַבײַן אין אומאן ראש
השָׁנָה [עס איז בײַגעלייט בײם סוף
פונעם קונטרס].

דער אײבערשטער זאל העלפֿן מיר
זאלן זוכה זײן צו פאלגן דעם רַבײַן,
וועלן מיר זוכה זײן צו זײער שײנע
זאכן, אָמֵן.

מוהרא״ש זאָגט, אַ סְגוּלָה בְּדוּק
וּמְנוּסָה צו זײן בײם רַבײַן ראש
השָׁנָה אין אומאן; לערנען די תּוֹרָה
וואס רעדט פון פֿארן צו צדיקים
אויף ראש השָׁנָה, עס איז אַ קלײנע
תּוֹרָה אין ליקוטי מוהר״ן חלק א',
סימן ריא, און זאָגן די תּפֿלה פון
ליקוטי תּפֿילות סימן עו - יעדן טאָג;

נאכ'ן שיעור האט מען ממשיך געווען צו זינגען זמירות און

שבת'דיגע ניגונים

קודש. שַׁבָּת, הייליגער שַׁבָּת, שַׁבָּת
שַׁבָּת קודש. שַׁבָּת דארף מען צו
לאכן, ס'איז פון די וויכטיגסטע
זאכן, מען דארף זיך פֿרײליך מאכן,
אזוי וועט דער יצר הרע קראכן.
ויהיו רחמיך מתגוללים על עם
קדשך. פתח להם נעם ורחוץ לפתוח
שַׁעֲרֵי רְצוֹנְךָ.

גוט שַׁבָּת, גוט שַׁבָּת. גוט שַׁבָּת,
גוט שַׁבָּת, גוט שַׁבָּת. אוי וויי,
שרייט'זשעט אידעלעך, גוט שַׁבָּת.
זאג'זשעט אידעלעך, גוט שַׁבָּת.
הייליגער שַׁבָּת, לעכטיגער שַׁבָּת.
שרייט'זשעט אלע גוט שַׁבָּת.

...אוי וויי, שַׁבָּת שַׁבָּת קודש, שַׁבָּת
שַׁבָּת קודש, שַׁבָּת שַׁבָּת הייליגער
שַׁבָּת.

דער ראש ישיבה שליט"א האט
געזינגען: קה אַכסָף. אינמיטן זינגען
האט דער ראש ישיבה געזינגען
אויף אידיש: "הייליגער באשעפער
שיק שוין שידוכים, פאר זיינע
קינדערלעך. הייליגער באשעפער
שיק שוין שידוכים, פאר זיינע
קינדערלעך".

זכרנו לחיים, מלך חפץ בחיים,
וכתבנו בספר החיים, למענך אלקים
חיים.

שבת שלום ומברך.

ישמחו במלכותך שומרי שַׁבָּת
וקוראי עונג. ובשבועי רצית בו
וקדשתו. חמדת ימים אותו קראת.
זכר למעשה בראשית.

שַׁבָּת, הייליגער שַׁבָּת, שַׁבָּת שַׁבָּת

סְגוּלָה בְּדוּק וּמְנוּסָה

לצדיקים, פי עקר המִתְקַת הדינין
אינו אלא על ידי קדשת וטהרת

ליקוטי מוהר״ן חלק א', סימן ריא:
מה שהעולם נוסעין על ראש השָׁנָה

קדושה וטהורה תמיד,
ובכפרט בראש השנה הקדוש.

אנא רחום, ברחמיך הרבים תרחם עלינו ותזכנו ותחננו אז לקדשת המחשבה ביותר, ותשמרנו ותצילנו שלא יעלה אז על מחשבתנו שום מחשבה זרה וחיצונה כלל, רק בשמך נגיל כל היום באימה וביראה בקדושה ובטהרה גדולה, במחשבות קדושות וזכות וצחות בתכלית הזכות והבהירות, עד שנזכה בכח התקשרות הצדיקים האמתיים לתקן ולברר כל הברורים בראש השנה, לברר כל ניצוצות הקדושה מעמקי הקלפות, ולהמתיק ולבטל כל הדינים שבעולם מעלינו ומעל כל עמך בית-ישראל, ומשף עלינו אף טוב וחסד וישועה ורחמים גדולים "מראשית השנה ועד אחרית שנה". ותכתבנו ותחתמנו אז לחיים טובים ארכים ולשלום, לחיים אמתיים, חיים שיש בהם יראת שמים, חיים שנזכה בהם לשמר מצותיך ולעשות רצונך באמת ובלב שלם, ולתקן כל מה שפגמנו מעודנו עד היום הזה, ותשפיע עלינו פרנסה טובה ורחמים וחיים ושלום וכל טוב.

רבנו של עולם, אתה יודע גדל החיוב לנסע על ראש השנה לצדיקים אמתיים, וגם אתה יודע את עצם רבוי המניעות שמתגברים על זה מפל הצדדים. חומל דלים, חוס וחמל עלינו ועזרנו וזכנו

המחשבות, כי שם שרשם. (כמו שכתוב) (פמוכא בזהר): כלא במחשבה אתבררו. ואי אפשר לבוא למחין זכים אלא על ידי התקשרות לצדיקים, (פמוכא) (כמו שכתוב) בזהר: "ויקח משה את עצמות יוסף", 'משה הוא בחינת מחין, ויוסף הוא בחינת צדיק', הינו שאין שלמות למחין אלא על ידי התקשרות לצדיקים. וראש השנה הוא מקור הדינים של כל השנה, וצריך לטהר את מחשבתו כדי להמתיקם, ובשביל זה נוסעין לצדיקים כדי לזכות לקדשת המחשבה.

ליקוטי תפילות סימן עו: יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו, שתזכנו ברחמיך הרבים לילך ולנסע לצדיקים אמתיים על ראש השנה, ולהיות מקשר תמיד לצדיקים אמתיים, ועל-ידי-זה אזכה לקדש את דעתי ומחשבתי בקדושה גדולה. ותחמל עלי בחמלתך הגדולה, ותהיה בעזרי ותצילני מכל מיני מחשבות זרות ומכל מיני פגם הדעת שבעולם, ותחנני מאתך חכמה דעה בינה והשכל, ותזכני מהרה לקדשת המחשבה בשלמות באמת. וברחמיך הרבים תמתיק ותבטל כל הדינים מעלינו ומעל כל עמך בית-ישראל מעתה ועד עולם. ונזכה לקבל קדשת ראש השנה על-ידי הצדיקים אמתיים, ולתקן כל התקונים שצריכין לתקן בראש השנה שהוא מקור הדינים של כל השנה. ותהיה מחשבתנו

יִלְחַמוּ לְפָנֵינוּ וַיִּכְנִיעוּ וַיִּפְּלוּ כָּל
 שׁוֹנְאֵינוּ וְרוֹדְפֵינוּ, וַיִּמְשִׁיכוּ עָלֵינוּ
 קִדְשֵׁת רֵאשׁ הַשָּׁנָה בַּשְּׁלֹמוֹת, עַל
 כֵּן רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַן שְׂמֹךְ, וְהָיָה
 בְּעֶזְרֵנוּ שְׁנוֹזְכָה לְשִׁבְרָה כָּל הַמְּנִיעוֹת
 וְנוֹזְכָה לְבֹא לְצַדִּיקִים אֲמִתִּיִּם עַל
 רֵאשׁ הַשָּׁנָה, וְלִהְתַּקְּשֵׁר אֲלֵיהֶם
 בְּאֵמֶת וְלִזְכוּת לְקִדְשֵׁת הַמִּחְשָׁבָה
 בַּשְּׁלֹמוֹת עַל־יָדֶם, וְנוֹזְכָה לְהַמְתִּיק
 וּלְבַטֵּל כָּל הַדֵּינִים וְלַהֲמַשִּׁיךְ עָלֵינוּ
 חֻסְדִּים טוֹבִים, וְתִזְכְּנוּ לְהַכִּיר וְלִדְעַת
 רוֹמְמוֹתֶיךָ וּמְמַשְׁלֶתֶךָ עָלֵינוּ, וְתִמְלֹךְ
 עָלֵינוּ בְּכַבֹּדֶךָ מְהֵרָה, "וַיִּדַע כָּל
 פְּעוּל כִּי אַתָּה פָּעַלְתָּ. וְזָכִין כָּל יְצוּר
 כִּי אַתָּה יִצְרָתוֹ, וַיֹּאמֶר כָּל אֲשֶׁר נִשְׁמָה
 בְּאִפּוֹ, ה' אֱלֹקֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמְלֹכוֹתָיו
 בְּכָל מְשָׁלָה", וְתַטְהַרְנוּ וְתִקְדְּשֵׁנוּ
 בְּקִדְשֶׁתְךָ הַעֲלִינָה מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם,
 אֲמֵן סְלָה.

לְשִׁבְרָה כָּל הַמְּנִיעוֹת, וְהוֹרְנוּ דְרָכֶיךָ
 וְהִדְרִיכְנוּ בְּאֵמֶתְךָ וְלִמְדָנוּ, שְׁנוֹזְכָה
 לִילָף וְלִנְסֵעַ לְצַדִּיקִים אֲמִתִּיִּם עַל
 רֵאשׁ הַשָּׁנָה, בְּאִפֶּן שְׁנוֹזְכָה עַל־יָדֶם
 לְקִדְשֵׁת הַמִּחְשָׁבָה בְּאֵמֶת. כִּי אַתָּה
 יוֹדֵעַ שְׂעֵכְשִׁיו בְּעוֹקְבוֹת מְשִׁיחָא,
 עֶקֶר סְמִיכְתָּנוּ וַיִּשׁוּעַתָּנוּ הוּא רַק
 עַל יְמֵי רֵאשׁ הַשָּׁנָה הַקְּדוּשִׁים, אֲשֶׁר
 בָּהֶם אָנוּ נִשְׁעָנִים לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ,
 וְלַהֲמַשִּׁיךְ אֲלֵינוּ וּמְלֹכוֹתֶיךָ עָלֵינוּ
 מֵרֵאשׁ הַשָּׁנָה עַל כָּל הַשָּׁנָה כְּלָה.
 וְאַנְחָנוּ לֹא נִדַע מַה נַּעֲשֶׂה בְיָמֵי רֵאשׁ
 הַשָּׁנָה הַקְּדוּשִׁים, וְאֵיךְ לְרַצּוֹת אוֹתְךָ
 אֲזוּ כְּרָאוּי. שְׁנוֹזְכָה לְהַמְלִיכְךָ עָלֵינוּ
 בְּאֵימָה וּבִירְאָה, וְאֵיךְ לַעֲמֹד כְּנֹגֵד
 כָּל הַשׁוֹנְאִים וְהַמְקַטְרְגִים לְסִתָּם פִּי
 מִסְטִיגָנוּ וּמְקַטְרִיגָנוּ, כִּי אִם בְּזָכוֹת
 וְכַח הַצַּדִּיקִים אֲמִתִּיִּם, עָלֵיהֶם אָנוּ
 נִשְׁעָנִים וּבָהֶם אָנוּ סְמוּכִים, כִּי הֵם

שַׁבַּת קוֹדֶשׁ פְּרֻשֵׁת רְאָה, א' דְּרֹאשׁ חוֹדֶשׁ אֱלוֹל, שְׁנַת תּשפ"ב
 לְפָרֵט קָטָן, אִיז דְּעַר רֹאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א גְּעוּוּעַן אִין שְׁטַעטל,
 קְרִית בְּרֶסֶלֶב - לִיבְעֶרְטִי יע"א. בֵּי סְעוּדָה שְׁלִישִׁית הָאֵט
 דְּעַר רֹאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א פֶּאָרְגַעֲלֶעֶרְנֵט סְפָר הַקְּדוּשׁ לִיקוּטִי
 מוֹהַר"ן חֵלֶק ב', סִימָן פּוּז, און גְּעֶרְעֶדֶט פּוּז דִּי דְרִי וּוְעָגַן ווי
 אַזוֹי מְעַן קוֹקֵט צוּם אִיבְעֶרְשְׁטֵן.

אִידְעֶר דְּעַר רֹאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א הָאֵט אָנְגַּעְהוּיבֵן דְּעַם שִׁיעוּר
 הָאֵט מְעַן גְּעוּזִינְגַעַן דְּעַם נִיגוּן: "זְכַרְנוּ
 לְחַיִּים, מְלֶךְ חַפְצֵן בְּחַיִּים, וְכַתְּבָנוּ
 בְּסֶפֶר הַחַיִּים, לְמַעַן אֱלָקִים חַיִּים".

לִיקוּטִי מוֹהַר"ן חֵלֶק ב', סִימָן פּוּז

אָמוּנָה, וְהוּא נְטָה מְזָה, וּפְגָם בְּכַחֲנֵת
 דְּרָף, בְּכַחֲנֵת (בְּרֵאשִׁית ו'): כִּי הִשְׁחִית כָּל
 בְּשׂוֹר אֶת דְּרָפּוֹ. כִּי אִשָּׁה נִקְרָאת דְּרָף,
 כְּמוּבָא בְּדַבְרֵי רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה
 (קִידוּשִׁין ב:), וְיֵשׁ דְּרָף אַחַר, בְּכַחֲנֵת (מִשְׁלִי
 ל:): דְּרָף אִשָּׁה מְנַאֲפָת.

וְהַכֵּל - שְׁעָקַר הַפְּגָם בְּכַחֲנֵת דְּרָף,
 שְׁלֹא הָאִיר הַדְּרָף בֵּים, אֲנִשְׁטָאט זֵיין
 עֲרֻלִיף הָאֵט עַר פּוֹגֵם גְּעוּוּעַן בְּכַרִּית.
 וְלַפְעָמִים מִחֲמַת זֶה הַפְּגָם יוֹכֵל לְאַבֵּד
 אֶת זְווגוֹ, כִּי מֵאַחַר שְׁנֻטָה מְזוּוּגוֹ,
 קָשָׁה לוֹ לְמַצֵּא אֶת זְווגוֹ, אֲמָאֵל קָעַן אַ
 מְעַנְטֶשׁ דוּרְף דְּעַם פְּגָם פֶּאָרְלִירֵן זֵיין
 זְווג, וְאַפְלוֹ אִם יִמְצֵא אֶת זְווגוֹ, און
 אֲפִילוֹ דְּעַר וְוַאס הָאֵט זֵיין זְווגוֹ, עַר
 הָאֵט שׁוּיַן חֲתוּנָה גְּעֵהָאט, תְּהִיָה לוֹ
 מְנַגְּדָת, וְלֹא תְהִיָה נוּטָה אַחַר רְצוּנוֹ,
 מִחֲמַת שְׁנֻטָה מְמַנָּה וְלֹא הָאִיר בְּהַ,
 מְזָה נִתְהַוָּה שְׁיֵשׁ לָהּ רְצוּן אַחַר כְּנַגְדוֹ.
 וְאִז: לֹא זָכָה - כְּנַגְדוֹ (בְּמֹת סג), וְוַעֲט
 עַר זִיף מוּטֶשְׁעַן אִינְדֶּעֶרְהַיִים, זֵיין

דְּעַר רֹאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיט"א הָאֵט
 אָנְגַּעְהוּיבֵן: דְּעַר הֵיילִיגֶער רַבִּי זַאגְט
 אִין לִיקוּטִי מוֹהַר"ן (חֵלֶק ב', סִימָן פּוּז):
 דַּע, זְאֵלְסֵט ווִיסֵן, שְׁפּוֹנָת אֱלוֹל הֵם
 תְּקוּן לְפָגַם הַבְּרִית, חוֹדֶשׁ אֱלוֹל אִיז
 מְסוּגָל צוּ פֶּאָרְרַעֲכֵטֵן פְּגָם הַבְּרִית,
 כִּי סוּד כְּוֹנֵת אֱלוֹל הוּא הַנּוֹתֵן בֵּים
 דְּרָף (שְׁעִיָה מ"ג) (וְכַמְבָּאָר בְּכַוֵּנַת הָאֵרִי ו"ל) -
 לְהָאִיר בְּכַחֲנֵת דְּרָף בֵּים, וְדְרָף זֶה נִפְתַּח
 בְּחֹדֶשׁ אֱלוֹל (וְעֵינן שֵׁם בְּכַוֵּנַת כָּל הַכְּוֹנֵת שֶׁל
 אֱלוֹל), אַזוֹי ווי דְּעַר הֵיילִיגֶער אַרְיֵין"ל
 זַאגְט אַז דְּעַר סוּד פּוּן חוֹדֶשׁ אֱלוֹל
 אִיז דְּעַר פֶּסוּק (שְׁעִיָהוּ מ.ג, טז): "הַנּוֹתֵן
 בֵּים דְּרָף", דָּאס מֵיִינֵט אַז חוֹדֶשׁ אֱלוֹל
 קָעַן מְעַן טְרַעֲפֵן דְּעַם וְוַעג אַרוּיס
 פּוֹנְעַם שְׁטוּרַעֲמִישֵׁן וְוַאסְעַר, מְעַן
 קָעַן זוֹכָה זֵיין זִיף צוּרִיק צוּ קָעַרן
 צוּם אִיבְעֶרְשְׁטֵן. וְעָקַר פְּגָם הַבְּרִית
 הוּא בְּכַחֲנֵת דְּרָף הַזֶּה, כִּי הִיָה צְרִיף
 לְהָאִיר בְּכַחֲנֵת הַרְכִּי"ד [מֵאַתִּים עֶשְׂרִים
 וְאַרְבָּעֵה] אֹרוֹת בְּכַחֲנֵת יָם, בְּכַחֲנֵת

וְיִיב וְעַט זֶיף קָרִיגָן מִיט אִים וְכוּ'.
 זָאגְט אָבֶער דער רַבִּי: וְחֹדֶשׁ אֱלוֹל
 שָׂאז יְכוּלִין לְתַקֵּן זֶה וּלְהֹאִיר הַדְרֹךְ
 בַּיָּם כַּנְּ"ל, [עַל־כֵּן פּוֹנֵת אֱלוֹל הֵם תִּקּוּן
 לְזֶה], חֹדֶשׁ אֱלוֹל קֶען מֵעַן פֶּאַררַעכְטֵן
 וְוַאס מֵעַן הָאֵט פּוֹגֵם גַּעוּוֹעַן אִין פּוֹגֵם
 הַבְּרִית, וּכְשֶׁמִּתְקַן זֶה, אָזִי מוּצֵא זְוִיגוּ,
 אִון אַז מֵעַן טוּט תְּשׁוּבָה טָרַעפֿט
 מֵעַן אַ שִׁידוּף, וְהִיא אֵינָה כַּנְּגִדוּ, רַק
 כַּרְצוֹנוּ, אִון מֵעַן בְּאַקוּמֵט שְׁלוֹם בַּיִת.
 וַיֵּשׁ בְּזֶה סוּד נִפְלֵא, אִון עַס אִיז דָּא
 אִין דַּעַם אַ וּוּאונְדֶערִליכֶע סוּד. זָאגְט
 דְּעַר רַבִּי: כִּי דַע, זָאֻלְסֵט וּוִיסֵן, שְׁזֶה
 הַסּוּד מִסַּר אַבְרָהָם לְאַלְיֶעזֶר עַבְדּוֹ,
 כְּשֶׁשָּׁלְחוּ לְבַקֵּשׁ הַזְּוִיג שֶׁל יִצְחָק בְּנוֹ,
 וְעַן אַבְרָהָם אָבִינוּ הָאֵט בְּאַפּוֹלֵן זַיִן
 קִנְעֵכֵט אַלְיֶעזֶר צו גַּיִן זּוֹכֵן אַ שִׁידוּף
 פֶּאַר זַיִן וְזֵן יִצְחָק אָבִינוּ, הָאֵט עַר אִים
 אָנְטִפֿלֶעקֵט דַּעַם סוּד, הֵינּוּ סוּד כַּנְּנֵת
 אֱלוֹל, שְׁהֵם מִסְגְּלִים לְתִקּוּן הַבְּרִית, אַז
 חֹדֶשׁ אֱלוֹל אִיז מִסּוּגֵל צו פֶּאַררַעכְטֵן
 דַּעַם אֹת בְּרִית קוֹדֶשׁ, שְׁעַל־יְדִיזָה
 מוּצֵאִין הַזְּוִיג, אִון דוּרְף דַּעַם טָרַעפֿט
 מֵעַן דַּעַם שִׁידוּף, אִון מֵעַן בְּאַקוּמֵט
 שְׁלוֹם בַּיִת. כִּי עַל־יְדִי הַתִּקּוּן הַנְּ"ל
 נַעֲשֶׂה בְּהַ רְצוֹן אֱלֹו, כִּי מִקְדָּם לֹא
 הִיְתָה נוּטָה אַחַר רְצוֹנוּ, כִּי נִטְתָּה מִמֶּנּוּ
 כַּנְּ"ל, וְעַל־יְדִיזָה אִי אֶפְשֶׁר לְמַצֵּא
 זְוִיגוּ, וְאַפְלוּ אַם מוּצֵאָה, אֵינָה נוּטָה
 אַחַר רְצוֹנוּ כַּנְּ"ל, אָבֵל עַל־יְדִי כַּנְּנֵת
 אֱלוֹל שְׁהֵם הַתִּקּוּן לְזֶה, עַל־יְדִיזָה
 חֹזֵר וְנַעֲשֶׂה בְּהַ רְצוֹן אֱלֹו כַּנְּ"ל.

וְזֶה הַסּוּד מִבְּאֵר בַּתּוֹרָה בְּפִרְשַׁת

אֲלֵיֶעזֶר, כִּי אַבְרָהָם מִסַּר לוֹ הַסּוּד הַזֶּה,
 וְזֶה שָׂאמַר אַבְרָהָם לְאַלְיֶעזֶר (בְּרֵאשִׁית
 כ"ד): וְאִם לֹא תֹאבֶה הָאִשָּׁה לְלָכֵת
 אַחֲרַי, דָּאס אִיז מְרוּמָז אִין דִּי וְוֵעֶרְטֶער
 וְוַאס אַבְרָהָם אָבִינוּ הָאֵט גַּעזָאגְט
 פֶּאַר אַלְיֶעזֶר (בְּרֵאשִׁית כד, ח): "וְאִם לֹא
 תֹאבֶה הָאִשָּׁה לְלָכֵת אַחֲרַי", רֵאָה
 וְהִבֵּט נִפְלְאוֹת תּוֹרַתּוֹ, כִּי רֵאשִׁית־תּוֹבֹת
 פְּסוּקֵי זֶה הֵם אוֹתִיּוֹת אֱלוֹל, וּכְאַמְצַע
 הֵם תּוֹבֹת: תֹּאבֶה הָאִשָּׁה, דִּי רֵאשִׁי
 תּוֹבֹת פּוֹנֵעַם פְּסוּקֵי אִיז 'אֱלוֹל', אִון
 אִינְמִיטֵן שְׁטִיטֵי דִי וְוֵעֶרְטֶער: 'תֹּאבֶה
 הָאִשָּׁה', כִּי עַל־יְדִי בַחֲיֵנֵת אֱלוֹל, הֵינּוּ
 סוּד כַּנְּנֵת אֱלוֹל, עַל־יְדִיזָה תֹּאבֶה
 הָאִשָּׁה, כִּי עַל־יְדִיזָה נַעֲשֶׂה בְּהַ רְצוֹן
 אֱלֹו כַּנְּ"ל, דָּאס קוּמֵט אִונְז וְוִיזֵן אַז
 מֵעַן טוּט תְּשׁוּבָה חֹדֶשׁ 'אֱלוֹל' אִיז עַס
 מִסּוּגֵל צו טָרַעפֿן אַ שִׁידוּף אִון מֵעַן
 אִיז זּוֹכֶה צו הָאָבֵן שְׁלוֹם בַּיִת. נִמְצֵא
 שְׁבָאֵלוּ הַתּוֹבֹת בַּעֲצָמָן שְׁדַבֵּר אַבְרָהָם
 עִם אַלְיֶעזֶר מֵעַנִּין הַחֲשָׁשׁ שְׁמֵא לֹא
 תִּתְרַצֶּה לִילֵף אַחֲרָיו, דְּהֵינּוּ מַה
 שָׂאמַר לוֹ: וְאִם לֹא תֹאבֶה הָאִשָּׁה
 לְלָכֵת אַחֲרַי - בְּאֵלוּ הַתּוֹבֹת
 עֲצָמָן גְּלָהּ לוֹ סוּד הַתִּקּוּן לְזֶה,
 דְּהֵינּוּ סוּד אֱלוֹל, הַמְרָמֵז בְּרֵאשִׁי־
 הַתּוֹבֹת, שְׁהוּא הַתִּקּוּן לְזֶה,
 שְׁעַל־יְדִיזָה תֹּאבֶה הָאִשָּׁה.
 וְעוֹד יֵשׁ בְּזֶה סוּדוֹת נוֹרָאִים מְאֹד, עַס
 אִיז דָּא אַסֵּאף סוּדוֹת אִין דַּעַם.

גַּם עִינֵן בְּמֵאמַר הַמִּתְחִיל: וַיֹּאמֶר
 ה' אֵל מֹשֶׁה קְרָא אֶת יְהוֹשֻׁעַ (בְּלֻקְטִי
 א', סִימָן 1), כִּי שֵׁם מְדַבֵּר מִכּוֹנֵנוֹת אֱלוֹל,

אויס אז חודש אלול איז א גוטע צייט צו תשובה טון, זיך צוריק קערן צום אייבערשטן, און אז מען טוט תשובה איז מען זוכה צו טרעפן א שידוך, און דער וואס האט שוין חתונה געהאט איז זוכה צו שלום בית.

והוא תקון לפגם הברית פנ"ל. הינו לעין באותו המאמר, ולזכות להבין בו ולעשות עמו איזה עבודה בעבודת השם - על ידי זה יתקן פגם הברית. האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט: פונעם גאנצן שטיקל קומט

קוק צום אייבערשטן!

חכמים אז רוב שייף-קאפיטאנען זענען ערליך, ווייל זיי קוקן א גאנצן צייט ארויס נאר צום אייבערשטן.

די וועלט איז צוגעגליכן צו א שטורעמישע וואסער, און מען דארף נעמען דעם זעלבן מיטל וואס די שייף-קאפיטאנען ניצן, נאר ארויס צו קוקן צום אייבערשטן, דאס איז די פוננה פונעם הייליגן אריז"ל (שער רוח הקודש, חידו"י) וואס דער רבי ברענגט דא אז דער סוד פון חודש אלול איז דער פסוק (ישעיהו מג, טז): "הנחתם בים דרך", - נעם דעם וועג וואס מען ניצט אין וואסער, וואס איז די וועג? קוק צום אייבערשטן!

די הייליגע חכמים זאגן (קידושין פב.): "הספנין רובן חסידים", רוב שייף-קאפיטאנען זענען ערליך, פארנוואס? ווייל ווען א מענטש זיצט אין א קאר וכדומה רעדט ער זיך איין אז אויב וועט עפעס געשען אינמיטן וועג, וועלן אים מענטשן העלפן, אבער א שייף קאפיטאן ווייסט אז ווי שטארק ער איז און ווי שטארק זיין שייף איז, וועט אים קיינער נישט קענען העלפן ווען עס פאסירט א שטורעם ווינט אדער שרעקליכע כוואלעס, דעריבער טראכט ער א גאנצן צייט נאר פונעם אייבערשטן אז דער אייבערשטער וועט אים העלפן. דערפאר זאגן די הייליגע

זאג אביסל תהלים

שני', און אזוי ווייטער. אז דו זאגסט יעדן טאג פינף קאפיטלעך תהלים, זאג חודש אלול צען קאפיטלעך, אז דו זאגסט יעדן טאג איין קאפיטל תהלים, זאג חודש אלול צוויי קאפיטלעך, און אויב דו זאגסט נישט תהלים, עפן כאטש א תהלים און זאג 'איין קאפיטל תהלים'.

קוקן צום אייבערשטן מיינט עטליכע זאכן. די ערשטע וועג ווי אזוי א מענטש קוקט צום אייבערשטן איז דורך זאגן תהלים. דער הייליגער רבי נתן זכרוננו לברכה פלעגט יעדן טאג זאגן דעם 'יום תהלים', און חודש אלול צוויי מאל דעם 'יום תהלים', דאס הייסט, זונטאג האט ער געזאגט צוויי מאל 'יום ראשון', מאנטאג צוויי מאל 'יום

רעד צום אייבערשטן

בעט דעם אייבערשטן אויף יעדע זאך, מען דאנקט דעם אייבערשטן אויף יעדע זאך, מען ווייסט אז דער אייבערשטער איז דא, מען דארף נישט מורא האבן פון קיינעם. קינדער זעען ווען עפעס צעברעכט זיך אינדערהיים ווי אזוי טאטע מאמע רעאגירן, אנשטאט צו ווערן פארלוירן, און באשולדיגן איינער דעם צווייטן, איז מען זיך מחזק: "דער אייבערשטער וועט העלפן", "אלעס איז דער אייבערשטער", "גם זו לטובה" און "לאמיר בעטן דעם אייבערשטן מען זאל עס קענען פאררעכטן".

למשל, די מאמע האלט אינמיטן וואשן וועט און פלוצלינג האט זיך די וואש מאשין צעבראכן, וואס טוט מען דא? דארפן די עלטערן אריין לייגן 'אמונה' און 'תפלה' אין די קינדער, "לאמיר אלע קינדער אינאיינעם מאכן א 'מעשה פון תפלה', מען גייט בעטן דעם אייבערשטן אז די וואש מאשין זאל צוריק אנהייבן צו ארבעטן, לאמיר זאגן צוזאמען: 'הייליגער באשעפער העלף די וואש מאשין זאל זיך פאררעכטן'".

די צווייטע וועג ווי אזוי א מענטש קוקט צום אייבערשטן איז דורך רעדן צום אייבערשטן. גיי אביסל שפאצירן און טו די עצה פון תפלה והתבודדות. רעדן צום אייבערשטן געבט אמונה פאר'ן מענטש, דער מענטש הייבט אן שפירן אז דער אייבערשטער איז דא און איך קען אים בעטן יעדע זאך.

אמאל איז א אינגערמאן געקומען אויף שבת אין שטעטל אלס גאסט, קומט ער צו צו מיר שבת צופרי, ער דערציילט מיר אז ער האט היינט געזען א פלא'דיגע זאך: "איך האב שפאצירט מיט מיין ווייב אין גאס, און איך זע ווי א אינגל פון זיבן יאר גייט אליינס אין גאס, פֿרעג איך אים: 'אינגעלע, דו האסט נישט מורא צו גיין אליינס אין גאס?!' ענטפערט דער אינגל: 'פון וועמען זאל איך מורא האבן? דער אייבערשטער איז מיט מיר!' דאס קען מען זיך נישט מאכן, דער אינגל האט עס געזאגט מיט אן אמת".

יעצט דארף מען זען אז די עלטערן זאלן דאס נאכמאכן... אז מען פאלגט דעם רבי'ן, מען רעדט צום אייבערשטן באקומט מען א שטארקע אמונה, מען

לערנען די הייליגע תורה

'אביסל' משניות, 'אביסל' גמרא. ווען רבי נתן איז געקומען צום רבי'ן האט ער נאכדעם געזאגט: "דער רבי

די דריטע וועג ווי אזוי א מענטש קוקט צום אייבערשטן איז דורך לערנען די הייליגע תורה. לערן

הָאֵט מִיר אוֹיסְגֶעלְעֶרְנֵט אַ נִייעַ זַאךְ,
דְּער רַבִּי הָאָט מִיר אוֹיסְגֶעלְעֶרְנֵט אַז

‘אַבִּיסֵל’ אִיז אויף גוט”.

‘אַלווִי’, ‘אַלווִי’, ‘אַלווִי’...

מֵעַן זַאל פֿאַלְגֵן דְּעם רַבִּין, מֵעַן
וועט מִתְקַן זײַן דְּעם אוֹת בְּרִית
קוֹדֶשׁ, וועט זײַן שִׂידוּכִים און מֵעַן
וועט הָאָבֶן שְׁלוֹם בֵּית, וועלן מִיר
הָאָבֶן אַ זִיסֶע לִיכְטִיגֶע יָאר, אָמֵן.

דְּעֶרְנָאָךְ הָאָט דְּער ראש ישיבה
שְׁלִיטֵ”א געזינגען דְּעם נִיגוֹן לְכָבוֹד
ראש חודש: “יְחַדְּשֵׁהוּ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ בֵּית יִשְׂרָאֵל
בְּכָל מְקוֹם שֶׁהֵם. לְטוֹבָה וְלְבִרְכָה.
לְשִׁשׁוֹן וְלְשִׁמְחָה. לְיִשׁוּעָה וְלְנַחֲמָה.
לְפִרְנֶסֶה טוֹבָה וְלְכַלְפָּלָה. לְחַיִּים
טוֹבִים וְלְשָׁלוֹם. לְשִׁמּוּעוֹת טוֹבוֹת.
וְלְבִשׁוּרוֹת טוֹבוֹת. וְלְגִשְׁמִים בְּעֵתָם.
וְלְרַפּוּאָה שְׁלָמָה. וְלְגִאוּלָּה קְרוּבָה
וְנֹאמֵר אָמֵן”.

עס קומט אַלווִי, מֵעַנְטֶשֶׁן הֵיִיבֵן
אַן מוֹרָא’דיג צו בְּרַעַנְעֵן; רַבִּי נִתָּן
הָאָט גְּעִזְאָגֵט: “מֵעַנְטֶשֶׁן בְּרַעַנְעֵן:
‘אַלווִי’, ‘אַלווִי’, ‘אַלווִי’ און מֵעַן טוט
גַּאָרְנִישֵׁט! “ אַלווִי הֵיִיבֵט זײַךְ נִישֵׁט
אַן מַאָרְגֵן, הֵיִינֵט ‘ראש חודש’ אִיז
שוין אַלווִי, וואס הָאָב אִיךְ הֵיִינֵט
געטון פֿאַר אַלווִי? אִיךְ הָאָב שׁוִין
געעפֿנט אַ חוּמָשׁ? אִיךְ הָאָב שׁוִין
געעפֿנט אַ מִשְׁנִיּוֹת? אִיךְ הָאָב שׁוִין
געעפֿנט אַ גַּמְרָא? אִיךְ הָאָב שׁוִין
געעפֿנט אַ תְּהִלִּים? אִיךְ בֵּין שׁוִין
געגאַנגען אַבִּיסֵל שְׁפִאצִירֵן מִיט’ן
אֵיִיבֶערֶשֶׁט’ן? אִיךְ הָאָב שׁוִין גְּעֶרְעֶדֶט
צום אֵיִיבֶערֶשֶׁט’ן? – דָּאָס אִיז אַלווִי!
דְּער אֵיִיבֶערֶשֶׁטער זַאל הַעֲלֵפֵן,

בגשיאות
הראש ישיבה
שליט"א

בית ישראל
הקודש

כולל
היכל
הקודש

התודה והברכה

לידידינו היקר

ר' מנחם שטיינבערג הי"ו

שנדב סכום הגון לכולל